CÍSAŘOVNA ALŽBĚTA.

Román od Viléma Boroše.

"Arci.... arci!...." přitiskl si Máhal palec na nos, což značilo, že uvažuje.

"Ale... ale! A přece ten, jejž třeba zatknouti, náleží nejen ku dvoru, ale nad to jest ještě gardovým důstojníkem," pravil mocný pán úzkostlivě. "A kdyby byl jen gardovým důstojníkem, ale jest i nejoblíbenějším gardistou císařským! Jest to poručík tělesní stráže Štěpán Hajduk z Pačéru. Napište si toto jméno, nešťastníče, nice je ještě zapomenete!" obořil se náhle na policistu.

Naď třesoucí se rukou vytáhl služební zápisník a napsal si velikými křečovitými písmenami jméno gardistovo.

Myšliti však se neodvážil. Promluviti tím méně.

Za to přemýšlel pan policejní ředitel s dostatek.

"Sláva! Již to mám!" zvolal konečně blaženě. "I kdyby byl poručíkem tělesní stráže, přece se ho zmocníme! Rozuměl jste, Nadi, zmocníme se ho! Jděte ihned ke kapitánu gardovému.... Zde jest depeše.... Ukažte mu ji.... Dá vám dovolení k zatknutí Štěpána Hajduka!"

András Naď zděšeně pohlédl na svého velitele.

"Ano, k službám, půjdu...."

V duchu však si myslil, kdyby ho urozený pán raději poslal do pekla. Je-li gardový poručík pánem tak velikým, že nesmí býti zatčen, jaký asi pán musí teprve býti gardový kapitán.

Tam asi pochodí!

"Večer v osm hodin budiž oficírek tady! Přímo do vězení v Nové budově s ním!" obořil se na něho policejní velitel.

Naď zhrozil se hlučného toho rozkazu tolik, že přirazil hrůzou dvéře za sebou a letěl se schodů.

Ale přes to šel! Nahoru do královského hradu!

KAPITODA 37.

Svatba poručíka tělesní stráže.

Na večer bylo hlučno v Budíně. Na ulicích tlačily se zvědavé zástupy lidu.

"Budou oddáni oblíbenci císařovi!.... Svatba bude v chrámě sv. Matyáše, neboť chtějí, aby i lid viděl nádherný svatební průvod!" šeptali si lidé.

"Ano! A jaký průvod! Takový dovede učiniti jedině císař těm, jež má rád! Viděli jste již chrám sv. Matyáše, jak vypadá? Přicházím právě odtamtud!" vychvaloval tlustý, vypasený občan budínský.

Zvědaví ho ihned obklopili, aby vypravoval, jak je chrám vyzdoben, aby řekl jim vše, kdo bude družbou, kdo svědkem, kdo družičkami a mládenci.

Občan však skrčil lstivě hlavu a zářící tváří pravil:

"Což to lze vypravěti? Jest to pohádka, hotová pohádka! Ani do zítřka bych s tím nebyl hotov! A vy všichni beztoho to také uvidíte."

"Již jdou! Opravdu jdou!" zahučelo v zástupech a všichni obraceli se ku hradu.

Svatební průvod Štěpána Hajduka z Pačéru a Julie Šarkadyové vycházel skutečně z hradu.

V čele kráčela hudba v slavnostních úborech, s hudebními nástroji stuhami vyzdobenými.

Za ní ubíralo se dvacet pážat s dlouhými bělostnými copy, v bílých ponožkách, v leských topánících.

Všichni drželi v rukou zlatou hůlku, ozdobenou růžovou stužkou a bílými konvalinkami.

"To jest oblíbená květina nevěstina!" šeptali si zvědaví diváci.

"Není pravda, císařovnina," znělo z jiných úst.

"Ale ženichova! Vždyť má i ve znaku konvalinkový kvítek!" vysvětlovali ti, kdož lépe byli zasvěceni.

Nechať tomu bylo jakkoli, kvítka byla na hůlkách a krásně se vyjímala v růžové stužce.

Spor ostatně byl záhy všeobecným údivem ukončen.

Za pážaty ubíralo se bez mála sto skvěle oděných párů.

Páni v nádherných uniformách, zářících zlatem.

"Toť gardista!"

"To je husar!"

"Ten s kličem je komoří!" vysvětlovali si diváci navzájem.

A což teprve dámy! Páni a dívky v tomto čarovném průvodě! Za některou táhla by se těžká hedvábná vlečka až dva lokte dlouhá, kdyby nebylo na světě hladce oholených lokajů, kteří v rukou nesli za svými paními drahocenné vlečky.

Škoda by je bylo umazati prachem a blátem! Stálať veliké sumy peněz.

A což teprve lesk a jas, jímž byly šaty jejich posety! Démanty velikosti lískových oříšků, smaragdy a rubíny třpytily se v paprscích zapadajícího slunce, když se dvorní dámy vedle svých kavalírů ubíraly v před.

A oči všech zářily ještě více.

Užaslému lidu zdálo se již toto vše čarovné, pohádkové.

A pravá krása teprve následovala. Nevěsta.

Lid na špičkách, se zatajeným dechem se na ni díval.

Bílé antické mohérové šaty těsně přiléhaly k štíhlému jejímu tělu; byly posety pomerančovými květy a ozdobeny brabantskými, drahocennými krajkami.

Na hlavě měla svěží věneček myrtový, jehož koruna spjata byla velikým smaragdovým motýlem s křídly brillanty posetými.

"To jí mohla darovati pouze císařovna! Tento klenot má báječnou cenu!" šasli diváci.

Julie Šarkadyova klopila stydlavě oči a bělostné tváře její zardělý se nachem. Podobala se skutečně anděli.

Ženich ubíral se několik kroků za ní; vedl se s růžovou bledovlasou komtesou.

Oděn byl v slavnostní šaty tělesních gardistů, s pardalovou kožešinou přes ramena přehozenou.

"Jak mu to sluší! Ale je bledý!" bylo slyšeti, kudy se ubíral.

Nádherný průvod rychle vsedal do povozů a ujížděl do chrámu sv. Matyáše.

Loď starobylého tohoto chrámu byla vyzdobena květinami a růžovými koberci. Tisíc rozžatých voskovic rozlévalo v něm zářné paprsky.

Ve chrámě očekával snoubence dvorní kaplan dr. Gruscha.

Dvorní hodnostáři posadili se do lavic purpurovými látkami vyzdobených.

Byl tu celý dvůr, jen jejich veličenstva nepřišla. Měli dnes smutek, byť právě úmrtní den malé arcikněžny Žofie.

Když skvělý průvod vcházel do chrámu, ozvaly se na kůru líbým zvučným hlasem varhany.

Nahoře ve věži hučely zvony.

Mladý pár přistoupil k oltáři a vroucně padl na kolena.

Nevěsta blaženě rozhrnula s tmavých vlasů krajkový závoj.

Dr. Gruscha přistoupil k snoubencům a posvěcenou štolou svázal jim ruce.

Řídící se nevěsta odříkala již slova přísahy a kněz obrátil se k Štěpánovi Hajdukovi.

"Štěpáne Hajduku, miluješ tuto počestnou pannu?" zachvěla se slova kněžova v hrobovém tichu.

Dříve než Štěpán Hajduk mohl odpověděti, obrátil se náhle na smrt bledý nazad.

Svatebními hosty kolem stojícími razila si náhle cestu ozbrojená postava, ubírající se přímo k oltáři. A na rameno Hajdukovo vztáhla těžkou ruku.

"Štěpáne Hajduku z Pačéru, ve jménu zákona vás zatýkám!" zvolal zvučným hlasem policista András Naď.

Železné dvéře do hrobky vedoucí rázem se rozlétly a ve skvělé svatyni zaleskло se šestero bodáků. Policejní stráž!

Přítomní v chrámě hrůzou zahučeli.

Policisté v okamžiku obklopili na smrt bledého ženicha a mlčky doprovázeli ho za panem Andrášem Naděm.

Poručík tělesní stráže ani jim neodporoval.

S hlavou sklopenou, s lícem děsně rozpáleným, v nejhubším studu, nejistými kroky, potácel se uprostřed bodáků.

Byl v tu chvíli zbaven vědomí, byl omámen.

Teprve u dveří chrámových se trochu vzpamatoval a obrátil se k nevěstě.

"Neboj se ničeho, můj anděli! Jsem nevinen! Potupitelé moji za tuto hanbu budou hrozně pykati!" zvolal z čelem vtýčeným.

Julie Šarkadyova ho neslyšela.... Již dávno klesla bez ducha ve mdlobách na schodech u oltáře.....

Štěpána Hajduka odvedli policisté přímo do Nové budovy a odevzdali ho v pečlivé opatrování žalářníkovi.

KAPITOLA 38.

Dílo zlých.

Julie Šarkadyova na kolenou, se sepjatýma rukama prosila císařovnu:

"Já jsem již svůj díl nevinně vytrpěla," pravila vzlykajíc, "byla jsem v podezření z vraždy, a než nevinnost moje vyšla na jevo, trpěla jsem tolik, že ztratila jsem deset let mého života. A teď ubližují Štěpánu Hajdukovi. Uvrhli ho do vězení rovněž nevinně. Ó, veličenstvo, milostivá královno a císařovno! Ochranitelko nevinných a patronko poctivých, prosím pokorně, zakročte a vysvoboďte mého zbožňovaného Pištu, sice mně bolem srdce pukne!"

"Vstaň, dcero má," odvětila dobrá císařovna smutně. "Já jsem již učinila, co bylo možno. Sotva jsem uslyšela o nešťastném případu Štěpána Hajduka, ihned jsem požádala císaře, aby dal zákeřitost jeho rychle a svědomitě vyšetřiti, protože nemohu uvěřiti, že by Srb tak hodný a poctivý, jako on, který i činy osvědčil svou věrnost k vznešenému císaři a králi, mohl zablouditi mezi spiklence maďarské. A mohl ti k upokojení říci, že ani císař nepovažuje ho vinného a domnívá se, že zde se přihodil buď omyl anebo záměna osob."

"Ani jeho veličenstvo nepodezřívá Pištu ze zlého!" pravila Julie s pláčem. "Oh, Pišta je hodný a poctivý muž, srdcem i duší věren svému pánu a císaři, nestará se o politiku, tím méně o tajná spiknutí!"

"Proto tedy buď klidna a vprav se do svého smutného osudu; pravda vždy musí vyjíti na jevo, zlý musí býti vždy potrestán."

"Jeho veličenstvo slíbilo, že dá věc vyšetřiti?"

"Vydal již docela příslušný rozkaz. Nezapomenu na to, a dříve, než odjedeme do Vídně, připomenu to znova jeho veličenstvu.

Julie Šarkadyova koktala z hloubi srdce a se slzami v očích díky císařovně, jež Julii upřímně litovala.

Nešťastná dívka zavřela se do své sedničky. Vyhýbala se zvědavým a útrpným pohledům lidí. Dvorní služebnictvo beztoho nemluvilo o ničem jiném, než o přerušené svatbě a o zatčení důstojníka tělesní stráže Štěpána Hajduka.

Julie se tolik styděla, že hanbou a bolestí nejraději by se světa uprchla.

Uplynuly tři trapné dny od oné chvíle, kdy Štěpána Hajduka odvedli od oltáře do vězení.

Srdce Juliino bylo po mnohém pláči tak těžké, hlava od myšlének jí tolik bolela, že zatoužila po vzduchu, aby snad v pokoji stále sama uzavřena — nesešílela.

Ráno, za svítání, kdy většina obyvatelů hradních ještě spala, vyšla si na procházku na budínské hradby. Po hradbách ubíralo se jen málo lidí, a ti spěchali za svým zaměstnáním, do práce, neohlížejíce se pranic na Julii, jejíž bledé tváře a uplakané oči prozrazovaly na první pohled hluboký zármutek a žal.

Přešla několikráte sem a tam, dívala se na pešťský břeh, na nesmírné množství domů, na lodi po vlnícím se Dunaji pospíchající, na lidi po řetězovém mostě se ubírající. Ale myšlénky její dály jinde, nevěděla ani skoro, nač se dívá.

U jedné zatáčky, v koutě baštovní zdi, spatřila chudou stařenu. Šedivé vlasy padaly jí do čela a měla je zakryty křiklavě červeným šátkem. Seděla skrčená na zemi a počítala krejcary.

"Jaký zvláštní pohled má tato stará žebračka!" myslila si Julie, když spatřila stařenu na zemi se krčící. "Vlasy má bílé jako sníh, líce má šedivé a oči září jí takovým žárem, jakoby byly žhavými uhlíky. Pohled její vnikl mně skoro až do srdce, když se pohledy naše setkaly."

Julie ostatně nedbala na ubohou ženu, myšlénky ji zabraly tolik, že — než došla k stařeně s červeným šátkem na hlavě — zapomněla již na ni, jakož i na její jiskrné oči.

Žena oslovila Julii.

"Dobré jitro, krásná slečno," pravila. "Ruce líbám. Jak jste smutná!"

"Dobré jitro," děkovala Julie za pozdrav a podala několik halířů stařeně.

Pak chtěla se ubírati dále.

"Vidím, že jste zde cizí, slečno, sice byste mne znala a řekla mně několik slov!" hovořila stará žena.

Julie podívala se na ni a lhostejně se tázala:

"Kdo jste?"

"Sára Smrťová."

"Jste nešťastná, viďte?"

"Neslyšela jste posud o mně, slečno?"

"Nikdy."

"Sára Smrťová je lékařkou srdcí beznadějně milujících."

"Lékařkou?" zvolala Julie bezděky s úsměvem.

"Ano, srdeční doktorkou. Nebojte se mne a nepohlížejte na mne, jako byste mluvila se šílenou. Dejte mně dvacet krejcarů a hned uvidíte, co umí Sára Smrťová."

"Tak lacino prodáváte léky pro srdce? Sáro, mne svými čáry neošálíte. Ale proto zde máte dva desetníky, dám vám je ráda almužnou. Mluvte rychle, bolí mne mé srdce?"

Sára Smrťová přijala podávané jí peníze, uchopila Julii za pravici a pohlédnuvši ji několikráte, pravila:

"Bolí li vám srdce, slečno? Bolí, bolí! Bolí tolik, že není zarmoucenějšího srdce v Pešti. Ale uzdraví se, Sára Smrťová uzdraví vám srdce, krásná slečno. Váš ženich jest ve vězení, viďte?"

Julie Šarkadyova zachvěla se při této otázce po celém těle.

"Jsou v tom čáry, že tato stařena to uhodla?" tázala se zaraženě sama sebe.

Pak přisvědčila jen němým kývnutím.

Ano, sedí ve vězení ten, koho tak nesmírně miluje!

Sára Smrťová upřela ohnivý pohled svůj na Julii Šarkadyovou. Ubohá Julie sotva mohla snésti tento pichlavý, palčivý pohled.

"Chcete spasiti svého milého?" tázala se Sára Smrťová hlasem zdlouhavým a důrazným.

"Chci," odpověděla Julie, jako by byla podivným kouzlem nějakým očarována. "Chci," šeptala znova, "a kdybych ho mohla spasiti, kdybych s ním mohla promluviti, odměnila bych se vám bohatě, Sáro Smrťová."

"Sára Smrťová nepotřebuje více, než dva desetníčky denně. Dva desetníčky a vlídné slovo. Dva desetníčky a důvěru; dva desetníčky a poslušnost. To jsou moje podmínky."

"Budu vám důvěřovati a poslechnu vás, Sáro," odvětila Julie třesoucím se hlasem, "jen kdybych mohla s ním promluviti."

"Budete moci s ním promluviti, budete ho moci i vysvoboditi."

"Já ho budu moci vysvoboditi?"

"Ano, vy."

"Co mám udělati?"

"Znáte císařovnu?"

"Znám."

"Mohla byste se k ní dostati?"

"Mohla."

"Její veličenstvo má neobyčejně krásné, kaštanové vlasy."

"Ano."

"Zaplétá si je v silné copy, jimiž si hlavu ovíjí."

"Ano."

"A upevňuje je sedmi zlatými jehlicemi."

"Ano."

"Na sedmé jehlici, kterou spíná si vlasy na čele, jest malý motýlek ze zeleného drahokamu, ze smaragdu."

"Ano, ano, víte všecko dobře a přesně, Sáro," pravila Julie Šarkadyova s rozčilením stále víc a více stoupajícím.

"Oh, Sára Smrťová ví všecko, krásná slečno, všecko. Ale pokračujme o té jehlici...."

"Mluvte...."

"Dovedla byste ukrásti onu jehlici, na níž jest onen motýl?"

"Ukrásti?" zděsila se Julie Šarkadyova. "Stařeno, já krásti neumím! Děkuji vám za vaše rady, buďte s Bohem."

"A přece ji musíte vzíti, slečno. Bez té jehlice nedovedu otevříti žalář vašeho ženicha."

Tváře Julie Šarkadyové rozčilením se polily nachem. Oči její leskly se horečným jasem, zářily skoro jako oči staré žebračky. Váhala, kolísala, zápasila sama s sebou; stařena s červeným šátkem pak v duchu se kochala nad jejími rozpaky.

"Snad.... bych o ni poprosila... ano, poprosím její veličenstvo o tuto jehlici," koktala Julie zmateně. "Její veličenstvo jest ke mně milostivá a laskavá, dá mně ji. A nebude třeba, abych ji ji brala."

"Vlásnička ta bude míti pro mne cenu jen tehdy, když bude ukradena," pravila stará žena. "Vidím, že se bojíte hříchu, milá slečno! V tomto případě to není hřích. Řekněme, že se o tom císařovna doví, vy upřímně se přiznáte, zamilovaným děvčatům se takové věci odpustí, zvláště šlechetná mysl jejího veličenstva by vám nezazlívala."

"Neřeknu ani ano, ani ne. Čekejte na mě na tomto místě zítra ráno, snad přinesu onu zlatou jehlici."

Julie Šarkadyova pronesla poslední slova se sklopenýma očima, jakoby se za ně styděla.

"Zítra v tuto chvíli nebudu v Budíně," odpověděla Sára Smrťová. "Dnes večer očekávají mne daleko odtud, v kraji."

"Kdy se vrátíte?"

"Nevím."

"Proč jste tedy pobouřila mou i tak dosti strápenou duši?"

Sára Smrťová ukázala na nejbližší nárožní domek.

Byl to nízký, přízemní, šedivě natřený domek.

"Dnes večer v deset hodin mohla byste mne nalézti ve vratech onoho domu. Přineste s sebou císařovninu jehlici do vlasů, a já vás zavedu do žaláře vašeho milého ženicha."

"Čekejte tam na mne, Sáro, přijdu jistě, přijdu," koktala Julie tiše a rychlými kroky odcházela od stařeny s červeným šátkem na hlavě.

Vrátila se všecka znepokojena do královského hradu, do své světničky.

Klesla na pohovku a plakala.

Plakala, modlila se, spínala a lomila ruce; stokráte se tázala obrazu Panny Marie, nad lůžkem jejím visícího, spáchá-li v tomto případě skutečně hřích, když císařovně jehlici odcizí?"

"Jehlici?!" vzdychala si. "Jedinkou jehlici! Vznešená paní naše se ani nebude proto hněvati, zvláště když se přiznám, že jsem to učinila z pověry, abych ulevila svému srdci a žalu. Ano, dobrá císařovna se bude ještě i smáti mé pověrčivosti, lehkomyslnosti...."

A Julie Šarkadyova stála večer o desáté hodině před vraty onoho šedivého domu, se zlatou jehlicí císařovninou v ruce a čekala, až se zelená vrata tato, nahoře okrouhlá, otevrou.

Zoufalé a zamilované srdce jest schopno všeho na světě!

Zelená vrata se otevřela a Sára Smrťová vtáhla Julii Šarkadyovou dovnitř.

"Nuže?" tázala se stařena.

"Jehlici mám při sobě," odvětila Julie všecka se třesouc. Sára Smrťová uvedla Julii do prosté, ale čisté světničky.

V této světničce nebylo nic tajupléno, nic hrozného; nebylo zde nic, z čeho by bylo možno souditi, že zde bydlí čarodějnice.

Na stole uprostřed světničky svítila veliká petrolejová lampa, jejíž zelené stínítko vrhalo na jednoduchý nábytek příjemný stín.

"To jest můj domov," pravila Sára Smrťová, ukazujíc na sedníčku. "Doufám, že se zde nebojíte?"

"Ne, nebojím se," odpověděla Julie nesměle.

"Líce vaše, slečno, jest bledé, ruce se vám třesou. Sára Smrťová nikomu neublíží. Sára Smrťová činí lidem jen dobře."

"Jsem v nezvyklém postavení, prosím vás, nedivte se, že mám srdce sevřené a že se třesu. Zde jest zlatá jehlice císařovnina, s motýlem drahokamy posetým. Ale vrátíte mně ji, až ji nebudete potřebovati?"

"Arciže vrátím."

"A teď snad mně laskavě povíte, kdy mne dovedete k němu snoubenci?"

"Ihned."

"Ach!"

"Zbývá pouze otázka, důvěřujete-li mně, budete-li míti dosti odvahy, abyste šla za mnou?"

"Kam mám jíti?"

"Ze sklepa tohoto domu vede úzká podzemní chodba dolů z hradu na břeh dunajský. Kdysi před dávnými časy, za doby tureckého panství, byla vykopána k tajným účelům. Na konci této tajné chodby jsou těžké železné dvéře. Půjdeme až k těmto dveřím. Dotknu se jich jehlicí císařovninou, dvéře se samy otevrou a ženich bude státi před vámi."

"Řeč vaše jest podivná a pohádková, ale chci jíti s vámi. Nebojím se, neboť vězte, že i já mám zázračný prostředek; zemřeme všichni, kdyby se mně v oné tajné chodbě přihodilo něco zlého anebo nebezpečí mně tam hrozilo."

"Nedůvěřujete tedy přece Sáře úplně?" řekla stařena zdlouhavým hlasem.

Julie Šarkadyova mlčela.

Sára přijala od ní zlatou jehlici. Chvilku si ji prohlížela, a pak si ji zapíchla na prsa, do chatrných svých šatů.

"Pojďme, slečno," pravila Sára, vytáhnuvši ze zásuvky u stolu malou svítilnu, kterou hned rozvítila.

Julie Šarkadyova ubírala se za ženou.

Kráčely do malé zahrádky na dvorečku. V zadním koutě zahrady byla besídka, sbitá z latí a zarostlá svlačcem.

Z besídky vedly schátralé dřevěné schody do hlubiny pod zemí.

Sára Smrťová svítila napřed, Julie Šarkadyova pak mlčky se ubírala za ní. Pravici stále svírala v kapse, patrně tam něco skrývala.

Kráčely po nesčíslných úzkých schodech dolů.

Obě ženy ubíraly se úplně mlčky za sebou.

Zdálo se, že i Sára Smrťová pocit'uje úzkosti, líce její bylo v nitru země tak bledé.....

"Jsme na místě!" pravila posléze čarodějnice.

Sára i Julie stanuly u zrezavělých, černých železných dveří.

"Kam vedou tyto dvéře?" tázala se Julie tiše.

"K Dunaji, anebo pod Dunaj, jistotu nevím. Já posud nikdy jsem těmito dveřmi neprošla."

"A přece —"

"A přece přičaruji za ně, koho chci," přerušila Sára Julii.

Sára Smrťová vytáhla zlatou jehlici ze šatů, zamumlala cosi tiše a nesrozumitelně a třikráte se dotkla jehlicí císařovninou železných vrat.

Julie Šarkadyova na smrt bledá, se zatajeným dechem očekávala, co se stane.

V zámku ve dveřích zaskřípělo a těžké železné dvéře pomalu, bez hluku se otevřely.

Za dveřmi stál císařský vojín, pěšák, ztrnule a bez pohnutí.

"Ty nejsi ten, koho jsem volala!" zvolala Sára Smrťová hlasem povznešeným, pánovitým.

"Vím," odpověděl vojín hlubokým, temným a hrobovým hlasem. "Tu jest psaní, přečtěte si je a budete vše věděti."

V tom okamžiku se těžké železné dvéře zase zavřely.

Sára a Julie zůstaly opět samotny.

"Toto psaní jest vaše," pravila Sára, pohlédnuvši na obálku. "Přečtěte je rychle, ať zvím, proč neposlechl mého rozkazu ten, koho jsem mocí svého umění volala."

Julie Šarkadyova dychtivě sáhla po psaní.

Na obálce černě zapečetěného dopisu byla slova: "Mé nevěstě."

Julie otevřela třesoucí se rukou list a počala čísti.

Pokračování bud.

Zasýláme peníze do všech částí světa levně a rychle.

Prodáváme přeplavní lístky do všech evropských přístavů za nejnižší ceny.

Za $8.00 dopravíme vás na expressních parolodích do Hamburgu, Bremen, Rotterdamu a za čtyřhodinovou každodenní práci. Co podrobnosti dopište si

EMIL KISS & CO.
BANKING AND PASSAGE.
158 Suffolk St., New York.

Severovy léky

Severův Silitel srdce
rychle působí na srdeční vady, vodnatelnost, slabost třesení, nepravidelný oběh, návaly mdlob, sílí a vzpružuje celou soustavu.
Cena $1.00.

Severova ŽALUDEČNÍ HOŘKÁ
povzbuzuje vyměšování žaludku, napomáhá zažívání, podněcuje orgány, zvyšuje chut' k jídlu, zapuzuje slabost' a vzpružuje celou soustavu.
Cena 50c a $1.

Severův Tišitel dětí
přináší pohon, a občerstvující spánek dětem. Ulevuje bolení a větrovou koliku, zapuzuje křeče, psotník a horkost, povzbuzuje trávení a zajišťuje spánek.
Cena 25 ctů.

SEVEROVY PRÁŠKY
— proti —
BOLESTEM HLAVY A NEURALGII
působí rychle a trvale ve všech případech bolestí hlavy a neuralgie, v bolestech měsíčních i zmírňují každou horkost. Nemají zhoubného účinku na oběh krve. Cena 25 c.

Severův Regulátor ženských nemocí
upravuje všechny tělesní nepravidelnosti, odstraňuje překrvení, choroby vaječníků a všechny nesnáze spojené s těhotenstvím, porodem a změnou života.
Cena $1.00.

Na prodej ve všech lékárnách a obchodech s léky.

Lékařskou poradu dáváme zcela ZDARMA.

W. F. SEVERA
CEDAR RAPIDS, IOWA.

JOS. DUFFY velko- i maloobchodník LIHOVINAMI
....má na skladě....
výborná importovaná i kalifornská vína, jakož i importované a kentucké kořalky a likéry.
Ručí, že zboží jest také, jak o něm tvrdí, jinak se peníze vrátí.
TELEFON 38. 2508 N Street. SOUTH OMAHA.

A. N. Frick & Son Co
Velkoobchodníci a importéři
LÍHOVIN a LIKÉRŮ.
Nástupci firmy: L. Kirscht Sr., Frick erbetz.
Tel. 544. 1001 Farna. ul., Omaha

Fred Krug Brewing Co.
OMAHA, NEBRASKA.
"Státní vzorný pivovar."
Vaří nejlepší druh ležáku
Cabinet a Extra bledé v soudcích a v lahvích.
Vyrovná se každému a žádné ho nepředčí
NAŠE ZÁSADY: Nejlepší materiál a nejlepší technická dovednost.
Veliká pečlivost a obchodní opatrnost
NAŠE SNAHA: Uspokojiti obecenstvo.
NAŠE ODMĚNA. Stále se zvětšující obchod.
Dopisy se ochotně vyřizují dle přání.

Metz Bros. Brew'g Co.
Staří a spolehliví sládci.
Vaří a lahvují výborné pivo.
Telefon 119. OMAHA, NEBR.

Pro stůl.

Ti, kdož dovedou oceniti výborný stolní nápoj, obliby si zajisté naše "*GOLD TOP*" lahvové pivo. Jest lehké, perlící se a řízné a jako jest zdravé, jest i chutné. Vyrobeno jest z nejlepšího chmele, vybraného ječmene a čisté vody—není' v něm ani jediné přísady, jež by byla škodlivá neb nezdravá. Není to lacině pivo v nižádném smyslu, ale jest to jedno z nejlepších, a ti, kteříž je jednou okusili, stali se řádnými našimi zákazníky.

Dodává se v bednách a sice v lahvích kvartových neb paintových. Objednejte si u svého obchodníka aneb telefonem.—Tel. Omaha 1542; So. Omaha 8.

JETTER BREWING CO., vaří a lahvují výborné pivo.
SOUTH OMAHA, NEB.